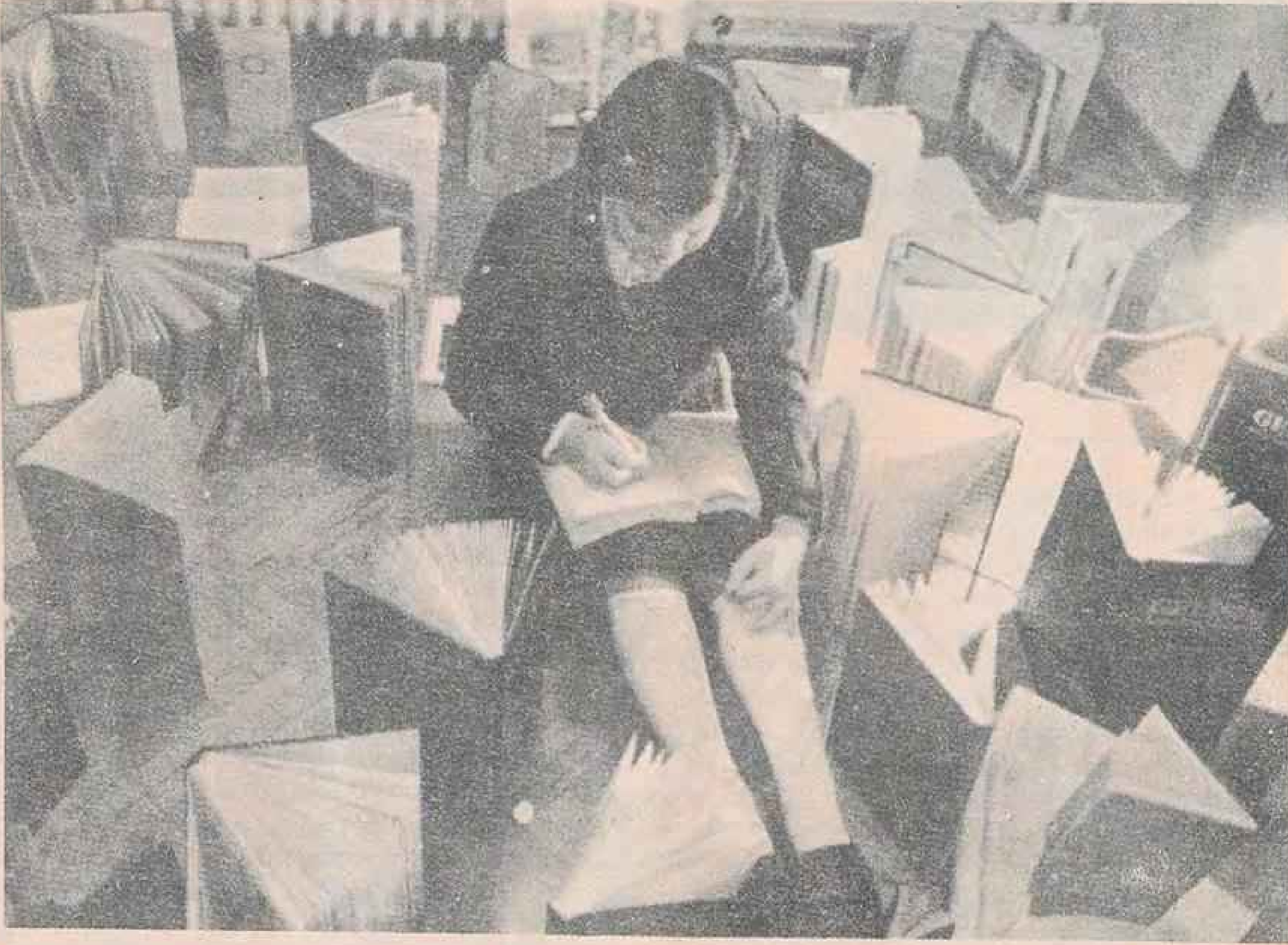
LİSELİ

kimlik

Manda yuva yapmış söğüt dalına,
Yavrusunu bakan kapmış gördün mü?

'Çıkış yolunu bulmak'

Mehmet Gümüş

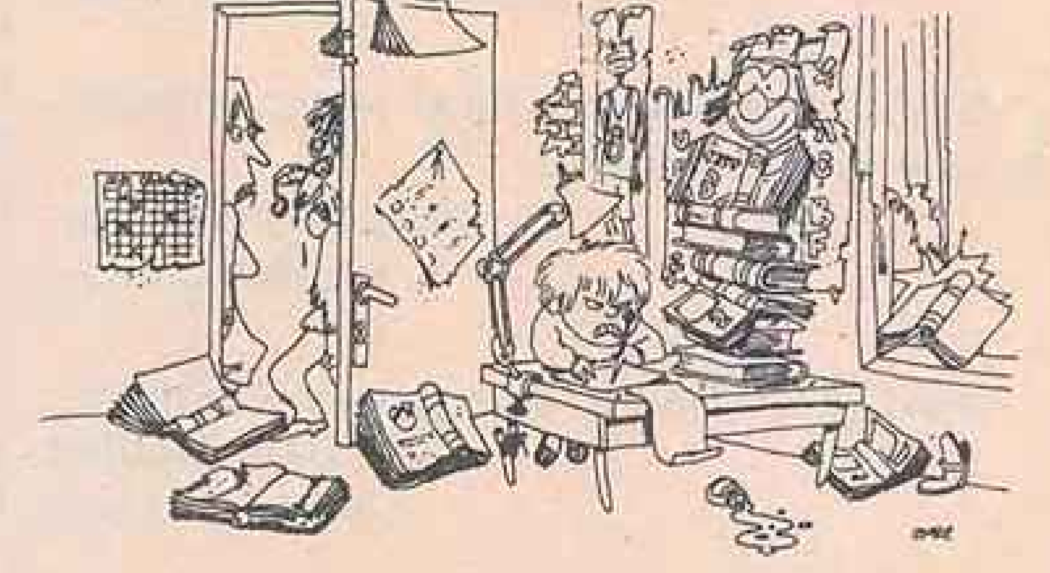
Sabah saat sekizden beri okulda ders işledikten sonra nihayet eve dönüyordum. Ders işledik, hem de ne ders. İlk derste Mehmet beyin küfürleri, ikinci ve üçüncü derslerde Ali beyin dayak fasılları, dördüncü derste Leyla hanımın kaprisleri, beşinci ve altıncı derslerde de Muhittin beyin kronik hale gelmiş psikopatlığı. Allahtan bu gün 7 dersimiz vardı. Son derste de sevgili müdürümüzün argo literatürünün enginliğini izleyebilme şansına eriştik. Anlıyacağınız her zamanki gibi eğitim ile alakası olmayan bir okul günü daha geride kaldı..

Hemen hemen tümümüzün, hafta sonlarının dışındaki günlerinin yarısı böyle geçer. Okuldan sonra ise gerçekten farklı şeyler yapılır. Yani bir insan gibi yaşanır. Arkadaşlarımız vardır. Onlarla buluşulur. Beraberce yapılan eğlenceli şeyler vardır. Hava güzelse bir futbol maçı ya da basketbol maçı. "Onları yapmazsak güzel mekanlarda gezmeler. Erkeksek kızların bol olduğu bir mekana, kızsak erkeklerin bol olduğu bir mekana gideriz." Yada kız veya erkek arkadaşımızla buluşmaya gideriz. Ayırdığımız bir zaman diliminde de ertesi günkü derslerimizi çalışırız. Pek çoğumuzun gece hayatı yoktur, akşam en geç dokuzda evde olmak zorundayızdır. Hafta sonlarının bir başka, değişik özellikleri vardır. Cuma günleri okuldan çıktığımızda hep daha mutlu oluruz, iki gün boyunca okula gitmeyecek olmamız bize büyük bir haz verir.

Tüm bu anlattıklarım bence gerçekten bizim yaşımızdakilerin sahip olması gereken şeylerdi. Gel gelelim günümüzde ülkemiz insanlarının bu tür ilişkilere girmesi engellenmeye çalışılmakta. Bu çalışmanın en yoğun biçimde bizim üstümüzde yoğunlaştırıldığını görüyoruz. Bizim yaşımızdaki insanların artık yaptıkları ve yapabileceklerinin sayısı oldukça sınırlı hale getirildi.

Bugünlerde artık toplu halde sinemaya, tiyatroya, konsere, vs. gitmek hiçbir şey ifade etmiyor insanlar için. Toplanıp çeteler kuruluyor, ve kimle kavga ederiz diye düşünülüyor. Kızlara, arkadaşlarımıza gösteriş olsun diye sigara içiyoruz. Ailemizle, okulumuzda artık birkaç tane kalmış olan iyi öğretmenlerimizle aramızı bozuyoruz, ders çalışmak fuzuli bir işmiş gibi çalışmayıp, üstüne üstlük bununla övünüyoruz. Kısacası bilinçsiz rüzgarda dalgalanan başak misali bir o yana bir bu yana sallanıyoruz. Boşlukta sallanırken bir dal arıyoruz ve o anda elimize ne gelirse ona asılıyoruz. Ne olduğunu bilmeden.

Çevremizi bir ormanla çevirdiler, hem de balta girmemiş bir ormanda yolumuzu arıyoruz, ama bulmak çok güç. Evet arkadaşlar, dünyada o kadar doğru ve güzel olan şey varken balta girmemiş bir ormanda kaybolduk. Çıkış yolunu bulmaya çalışırken kör bir kuyuya düşebiliriz.

"KIRIK KADEHLER"

Matematik yazılısından çıkan üzgün teknik lise öğrencisi şerefe diyerek elindeki kadehi bir dikişte bitirdi. Arkadaşlarıyla birlikte bir kadeh bir kadeh diyerek şişeyi yarıya indirdiler. Daha sonra sınıf arkadaşlarına doğru üfleyerek, hava atmaya başladılar. Ne yazık ki bu hava edebiyat dersinde sınıfın kapısının açılmasıyla birdenbire değişti. "KİMSE YERİNDEN KIPIRDAMASIN, ELLER MASANIN ÜSTÜNDE KALSIN" diyerek içeri giren disiplin kurulu başkanını, kurulun diğer üyeleri takip etti. Hani sonbaharda çiçekler yavaş yavaş solar ya, işte bütün yüzler böyle soldu. Arama duvar tarafında başladığında 42 kalp hızlı hızlı atmaya başladı. Öğrenciler çok sıkı bir şekilde özellikle duvar kenarında oturan erkek öğrenciler aranmaya başlandılar. Sanki aradıkları oradaymış gibi. Bütün sınıf arandı, açılamayan çanta dışında pek bir şey bulunamadı. Kahverengi, şifreli bond çanta sahibinin şifreyi unutması nedeniyle bir türlü açılamıyordu. Gazinocunun oğlu çantayı bir türlü açmak istemiyordu sanki içinde suç sayılan bir gizli eşya var. Disiplin kurulu ile birlikte bütün gözler açılması için uğraşılan çantaya bakıyordu. Daha sonra getirilen tornavida ile çantanın bir tarafı açıldı. Yarısı açık çantadan önce birkaç kağıt ve daha sonra çıkarken kırılan kadeh parçaları gözler önüne serildi.

Asırlar gibi geçen dakikalar sonucu çeşitli yorumlar yayıldı sınıfın içinde. "İçki içenler okuldan atılacaklar veya başka bir okula gönderilecekler. O da olmazsa disiplin cezası alacaklar. Bütün hayatları boyunca da bu cezayı çekecekler."

Acaba bu cezalar soruna çözüm getirecek mi? Tam aksine bu çocukları hayattan silecek. Oysa bu yapılmayıp suçluluğu tartışılır öğrencileri topluma kazandırmak gerekir. Bunu yapmak için "OLAY HAKKINDA BİLGİN VAR MI? SEN DE İÇTİN Mİ? SEN İÇMEDİYSEN KİMLER İÇTİ?" soruları yerine "Çocuklar neden içtiniz? Yoksa bir sorununuz mu vardı? Sizi içki içmeye iten sebebler neydi?" soruları sorulmalıydı. Ne yazık ki bu soruları soracak eğitimci pek az bulunur ülkemizde. Bizim eğitimcilerimiz bu gibi ufak tefek şeylere vakit ayıramıyorlar. Sorunları kısa yoldan çözmek -öğrenciye ceza vermek- onların başlıca görevleri arasında geliyor.

LAF TORBASI

-Aranızda bazı sütü bozuklar var...
Müdür Yardımcısı
Kartal End.Mes.Lisesi

-Susun lan itoğlu itler.......
Felsefe Öğr.
İst.Maltepe Lisesi

-Siz at gözlüklülersiniz...
Edebiyat Öğr.
İst.Kabataş Erkek Lisesi

-Ben sınıfa girdiğimde sanki karılar hamamına girer gibi oluyorum...
Milli Güvenlik Öğr.
İst.Maltepe Lis.

-Dışarıya ananızın şeyini mi görmeye gittiniz?..
Okul Müdürü
Diyarbakır Lisesi

-Birkaç tane it var, onları şimdi ayağımın altına alacağım. Benim dersimde gürültü olmaz.
Psikoloji Öğr.
İst.Bahçelievler Lisesi

-Gözlerimi kaparım vazifemi yaparım...
Öğretmenler Kurulu
Ordu Lisesi

-Fırlamalar sizi. Siz Karaköylük (!), Köprüaltılık insanlarsınız.
Fizik, Kimya Öğr.
İst.Söğütlü Çeşme Lis.

Bizden Sonra Doğanlara

Gerçekten de, karanlık dönemlerde yaşıyorum!
İyimser sözlerin aptallık; kırışıksız bir alının
Duyarsızlık belirtisi olduğu, Gülen,
Korkunç haberi
Henüz almamış demektir.
Ne biçim dönemler bunlar ki
Onca rezillik karşısında bir suskunluğu içerdiğinden.
Ağaçlardan konuşmak, neredeyse suç,
Orada tasasızca caddeyi geçen adam
Sıkıntı içindeki dostları için
Ulaşılmaz biridir artık.

Doğrudur: Geçimimi genede sağlıyorum
Ama inanın: Bir raslantı bu yalnızca,
Yaptığım hiçbir şey, doyasıya yeme hakkını
vermez bana
Tesadüfen paçayı sıyırmışım (Şansım yaver gitmezse
hapı yutarım)
Bana ye iç sen, diyorlar. Şükret bulabildiğine!
Ama nasıl yer içerim ben, eğer
Yediğimi açların elinden almışsam ve
Bir bardak suyumdan bir susuz yoksunsa?
Ne edeyimki yiyip içiyorum.

Bilge olmayıda isterim.
Neyin bilgece olduğunu: Eski kitaplarda yazıyor,
Kendini dünyanın kavgasının dışında tutmak ve kısa
ömrünü
Korkusuz yaşamak,
Birde şiddetsiz yapabilmek;
Kötülüğe iyilik ile karşılık vermek
İsteklerini gerçekleştirmemek, onları unutmak
Bilgece sayılıyor.

"Bizden Sonra Doğanlara"dan bir bölüm

Naylon bebekler

Olcay Zengin

Bir an önce evime ulaşmak istiyorum. Belki de istemiyorum. Sadece otobüsün insanı bunaltan havasından, evlerine dönen işçilerin yorgun suratlarından, öğretmenini çekiştiren öğrencilerden, yüzüne imrenerek bakan arkadaşlarına patronunun oğlunun kendisine aşık olduğunu biraz yüksek sesle ve arada cilveli kahkahalarla anlatan genç kıza sarkıntılık etmeye çalışan, yüzünün traşı gelmiş, eski pantolonunun üzerine belli ki yeni almış olduğu montunu giymiş delikanlıdan ve en çok da, bana pasom olmadığı için ikinci bir bilet attırdığı halde benden sonra binenlere sorma gereği bile duymayan şoförden kurtulmak istiyorum.

Otobüsün kirli pencerelerinden dışarıya bakıyorum. Hala Topkapı'da olduğumuzu anlayınca dışarının çirkinliklerini görmek yerine; otobüstekilerin konuşmalarını dinleyip, yüzlerini inceleyerek nasıl insanlar olduklarını anlamak için bakışlarımı onlara çeviriyorum. (Böyle kalabalık yerlerde ve canım sıkıldığı zaman hep bu oyunu oynarım) Ama ne mümkün! Ayaktaki insanlar bakışlarıyla oturacak yer bulduğum için ne kadar şanslı olduğumu ima ediyorlar sanki. Kimi uyanıklar "bir an önce kalksa da ben otursam", yaşlı bir teyze ise "şimdiki gençlerde hiç saygı kalmadı" der gibi bakıyorlar. Belki de bana bakmıyorlar ama çok rahatsız oluyorum. Bütün bunlara rağmen kalkıp da yaşlı teyzeye yer vermiyorum. O kalabalıkta ayakta durup, kendimi sarkıntılıklardan korumaya çalışmak hiç de hoş değil, hem nasıl olsa yaşlı bir teyzeye kimse öyle şeyler yapmaz diyorum bütün bencilliğimle.

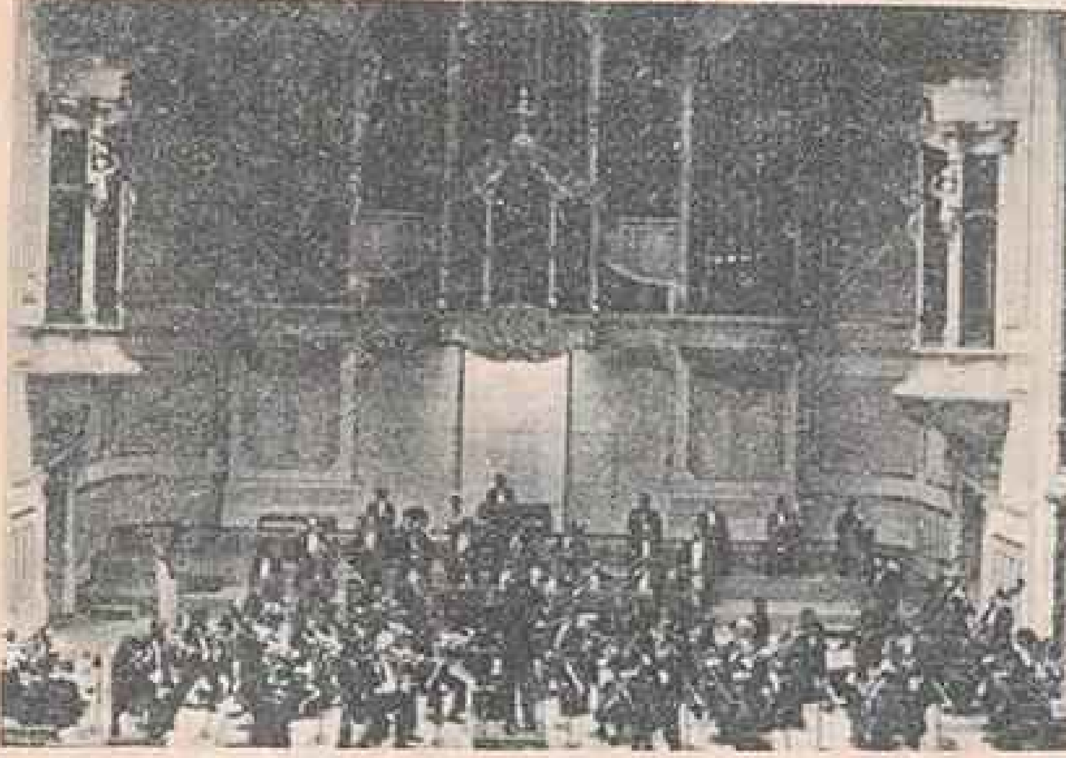
Tam bütün bu çirkinlikleri görmemek için uyumaya karar verdiğim sırada, yaşlı teyzeden boşalan yere (bir hayırsever delikanlı sonunda dayanamadı ve yer vermek zorunda kaldı) orta yaşlı memur olduğu her halinden belli bir adam yaklaşıyor. Gözlerim elindeki kocaman pakete takılıyor, biraz dikkatle baktığımda bunun; hani şu güzel, şarkı söyleyip yürüyebilen bebeklerden olduğunu görüyorum. Birden herşey siliniyor gözümden. Şimdi otobüste sadece ben ve o varız. İyi görebilmek için biraz doğruluyorum. Evet şimdi o güzel sarı saçlarını, yemyeşil gözlerini görebiliyorum. Küçüklüğümde o kadar yalvarmama rağmen bir türlü böyle bir bebek almayıp, hep ufak, çirkin naylon bebekler alan anneme içimden küfretmek geliyor. (kusura bakma anne) Herhalde bebeği kızına götürüyordur diyorum. Acaba ne kadar şanslı olduğunu biliyor mu? Ben bunları düşünürken yanımdaki adam "Afedersiniz, şu bebeği tutabilir misiniz? Burada eziliyor da" diyor. Tabi diyorum büyük bir sevinçle. Bebeği kucağıma bırakıyor. Şimdi onu daha yakından görebiliyorum. Ah, ne olur yol biraz daha uzun olsa, trafik daha çok sıkışsa da biraz daha fazla tutabilsem onu kucağımda. Otobüse yeni binenler nedeniyle adam biraz uzaklaşmak zorunda kalıyor. Önce biraz endişeyle bakıyor. Fakat birşey olmadığını anlıyorki siliniyor o endişe gözlerinden. Aniden adamın bebeği unutup inmesi gibi çocukça bir düşünce geçiyor aklımdan. Gülüyorum bu düşüncelerime ama içimde yine de bir umut var. Tekrar bebeğe bakıyorum. Kutusunda adı yazıyor: Şebnem. (oyuncak bebeklere de hep bu adı verirler nedense) Fakat ben sevmiyorum bu adı. Ona naylon bir bebek olduğu halde sevebildiğim tek bebek olan Elif'in adını veriyorum. Onun gerçekten benim olduğunu düşünüyorum, artık. İneceğim durağa yaklaştığımı farkediyorum birden. Gözlerim adamı arıyor, ama göremiyorum. Biraz daha oyalanırsam inemeyeceğim. Biraz sonra bebeği de alıp iniyorum otobüsten. Ayaklarım eve doğru gitmiyor. Her zaman gitmek isteyip te serseriler vardır diye gidemediğim parka doğru gidiyorum. Şimdi ne serserilerden ne de karanlıktan çekiniyorum. Parktaki banklara oturuyoruz bebeğim ve ben. Hayret kimse rahatsız etmiyor bizi. Ambalajından büyük bir özenle çıkarıp dokunuyorum ona. Ve sonra kahkahalarla gülmeye başlıyorum. İşte, işte sonunda benim de bir bebeğim oldu. Gözlerimden yaşlar boşalıncaya dek gülüyorum. Bebeğime bakıyorum, fakat bana niye öyle bakıyor. Korkuyorum birden. Bağırmaya başlıyor bebek, "sen bir hırsızsın, sen bir hırsızsın" ne yaptım ben? Sahiden bir hırsız mı oldum şimdi? Bebek ağlamaya başlıyor. Onu görünce bende tuhafsıyorum kendimi. İkimiz de ağlıyoruz, ağlıyoruz, ağlıyoruz...

Bir ses uyandırıyor beni: "teşekkür ederim kızım, çok şükür başına bir kaza gelmeden eve götürebiliyorum bebeği, küçük kızım günlerdir onu bekliyordu da" diyor. Birşey değil diyorum gülümseyerek. Son kez bakıyorum ona. Şimdi sıradan bir bebek sadece. İki durak sonra ben de iniyorum otobüsten. Anneciğim defalarca özür diliyorum senden. Seni de naylon bebekleri de çok seviyorum.

$$\frac{\cot(180°+\theta)}{\cot(360°-\theta)} + \frac{\sin(180°+\theta)}{\cos(180°-\theta)} =$$

MÜZİK KÜLTÜRÜ

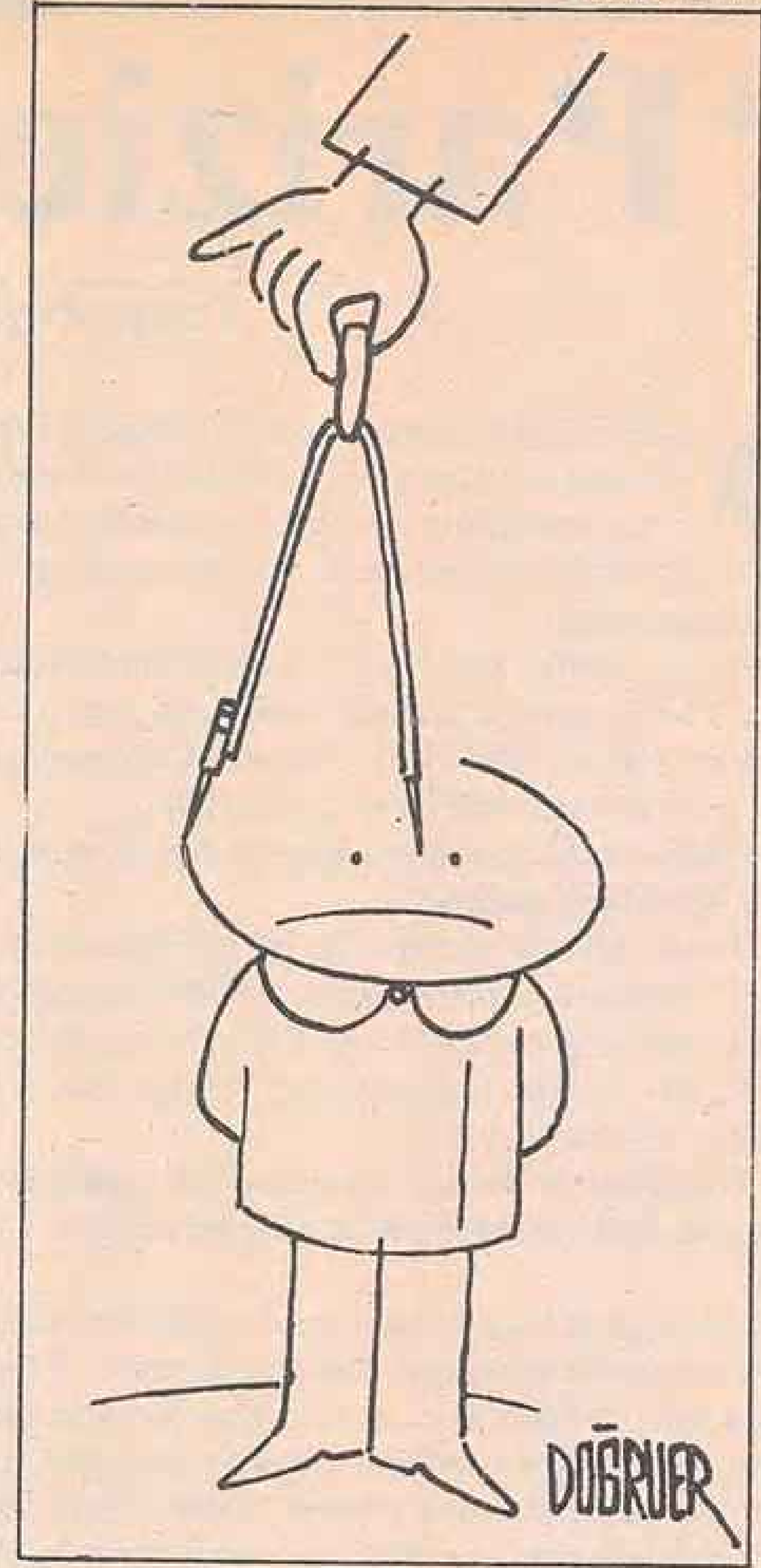
Nezih Yılmaz

Müzik bizlerin en temel dinlenme araçlarından biridir. Okuldan eve gelip teybimize bir kaset atıp onu dinleyerek bütün okul günü boyunca kafamızda toplanan stresi atmaya çalışırız. Ya da ödevlerimizi yaptıktan sonra kafamızı toplayabilmek için bunu yaparız. Müzik dinlemek kanımca büyük çoğunluğumuzun en büyük lükslerinden biridir. Bunu da yapamazsak bize yapacak neredeyse hiçbir şey kalmıyor, kendimize gelebilmek için.

Müzik hayatımızda bu kadar önemli bir yer kaplarken acaba biz liselilerin müzik anlayışı dünyanın kültür seviyesinin neresinde. Toplumların müzik anlayışı üzerinde pek çok dış etkenin izleri vardır. Bunlardan birkaçı; aile yapısı, yaşanan toplumun, jeolojik-ekonomik-tarihsel yapısı, arkadaş çevresi yani bunların tümünü içine alan toplum içinde yer aldığı sınıfının tüm özellikleri. Ahval-i erkan bu halde iken şimdide kendi toplumumuza ve onun içinde yer alan sınıflara bir göz atalım. Jeolojik konumu buna en güzel örneklerden biri hemen hemen her yerde ve her zaman şunu işitiriz. Türkiye Doğu ile Batı arasında yer alan doğal bir köprüdür. Bunun anlamı ise oturmamış, yerleşmemiş bir kültür ve toplum yapısıdır. Bir parça Doğu'dan bir parça da Batı'dan. Toplumlarda aynen insanlar gibi birbirlerinden etkileşerek yapılarında yenilikler yaparlar. Şehirlerden birinin alışveriş merkezlerinden birinde yürürken dikkat edin müzik türü yirmi adımda bir değişir. Bu yürüyüşü yaparken aynı zamanda gözlerinizi de etrafınızdaki insanların üzerinde gezdirmeye çalışın. Görecekleriniz ve duyacaklarınız neler olacak abaca? Oturmamışlığın ta kendisi. Peki ne yapmalı.

Yapılabilecek tek şey insanın kendisini sorgulamaya çalışmasıdır. Sevdiği müzik türünü incelemeli onun kendisinde yaptığı etkileri, neden o müzik türünden hoşlandığını bulmaya çalışmalıdır. Ve tek tür müziğe kendini mahkûm etmemelidir. Hoşlandığı müziği dinlediği gibi, anlayabilmek için üstüne yazılmış kitapları okumalıdır. Toplumumuzda bugüne kadar ne dinlediğini öğrenme çalışması yapılsaydı dünyada müzik türlerinin sahip olduğu yer bizde de olurdu.

Bizim ise böyle şeylere önem verdiğimiz yok. Aç bir insan gibi önümüze ne gelirse ona razı olup onunla yetiniyoruz. Sadece müzikte bu yok her şeyde bu tür toplumumuza özgü şeyleri görebiliyoruz. Ortaya çıkan manzara bence üzücü. Yalnız tedavisi imkansız değil. Bu da bir parça üzüntümüzü azaltıyor.

Mustafa Doğruer

...Mektup ...Mektup ...Mektup ...Mektup

"Onlar bizim şefimiz"

Bizler Çanakkale M.A.E. Ticaret Lisesi öğrencileriyiz.

Staj amacıyla çeşitli işyerlerinde çalıştırılıyoruz. Okulda gösterilen derslerle staj yerlerinde yaptırılan işler birbiriyle uyuşmamaktadır. Örneğin okulda muhasebe, daktilo, ekonomi vb. dersler görmekteyiz. İşyerlerinde ise sanki hizmetli gibi sigara almaya, çay-kahve söylemeye, çöp dökmeye gönderiliyoruz. İşyeri temizliği ve ayak işleri bizlere yaptırılıyor.

Bizler; yarınki iş yaşamına uygun derslerimiz ile ilgili konularla ilgilenmek, bilgi ve görgümüzü artırmak istiyoruz. İşyerlerinde ise bizlere ne gerçek yaşama uygun ücret verilmekte ne de bir stajyer öğrenci gibi davranılmaktadır. Örneğin: Yaşı 16'dan küçüklere 28.000 TL. 16'dan büyüklere 38.000 TL. verilmektedir. Bu para bizim günlük yol ve doğal ihtiyaçlarımızı dahi karşılamamaktadır.

İşverenler 150-200.000 TL. verip bir eleman çalıştırmaktansa stajyer öğrenci çalıştırmayı tercih etmektedirler. İşyeri ile ilgili şikayetlerimizi okul tarafından görevlendirilmiş denetçi öğretmene ilettiğimizde "Onlar sizin şefiniz, ne derlerse yapacaksınız" demekteler. Bu tutum biz öğrencileri okul ve öğretmenlerden uzaklaştırmaktadır. Bankalarda ve özel işyerlerinde çalışan arkadaşlarımız ise 8 saat değil 9-10 saat ve hatta ücretsiz olarak çalıştırılmaktadır. Cumartesi, Pazar günleri dahi zorla çalıştırılmaktayız ve mesai ücretlerimiz ödenmemektedir.

...Şiir ...Şiir ...Şiir

BİR GARİP ÖZGÜRLÜK

Bilmediğim bir yolda yürüyorum.
Nereye varacağım meçhul,
Fakat amacım belli,
İstediğim şeyi çok uzakta görebiliyorum.
Adım adım ilerliyorum.
Ve her ilerleyişimde,
Bir garip hüzün çöküyor üstüme
Bir garip acı.
İnsanlığın acısı diyorum buna.
Şafakta ellerim ufka uzanırken,
Gözlerim doluyor,
Başım düşüyor.
Dedim ya insanlığın acısı bu,
Başımı kaldırmama izin yok.
Hür değil ellerim
Ve gözlerimin oraya bakması yasak.
Her adımımda, ellerim arkaya uzanıyor,
Kelepçeleri hissediyorum bileklerimde.
Ayaklarımda prangalar.
Gidemiyorum artık.
Özgürlük ve hürriyet'i
Sadece uzaktan seyredebiliyorum.

Harun İlhan

ÖYLE Kİ

Öyle bir güzellik yaratmalıyız ki,
En güzel renk armonisini yakalamış,
olmalı,
Öyle bir düş görmeliyiz ki,
güneşe karşı fırtına bulutlarını
andırmalı
Öyle ki,
en içten bulut kümesini
avuçlamalı...

Deniz Kaya

‘‘Parizien 16 numara gri’’

Yalçın Balcı

Diyarbakır Muazzez Sümer Kız Meslek Lisesi'ndeki arkadaşlarımızla yaptığım röportaj sonunda kendilerinin birçok sorunlarının olduğunu öğrendim ve ben de bu sorunları dile getirmeye çalışacağım.

Muazzez Sümer Kız Meslek Lisesi'nde yaklaşık olarak 12-15 arasında, değişik branşlarda ders görülmektedir. Ayrıca 1988-1989 yıllarında 3308 sayılı kanuna göre çıraklık eğitimine başlanmıştır.

□ **Okulunuzda öğretmen-öğrenci ilişkisi nasıl bir tutum içerisinde geçiyor?**

□ Bizler öğretmenlerimiz ile iyi bir diyalog içine girmek istiyoruz. Ama ne yazık ki öğretmenlerden bazıları öğrenciler arasında ayırım yapıyor. Bu durum bizleri dersten uzaklaştırıyor ve ders üzerinde olumsuz etki bırakıyor.

□ **Okulunuzda disiplin cezaları nasıl uygulanıyor ve ne gibi hallerde öğrencilere disiplin cezaları veriliyor?**

□ Okulumuz kılık kıyafet konusunda son derece titizlik içerisinde öğrenciler üzerinde duruyor. Bu kurallara uyulmadığında ya da herhangi bir eksiklikte öğrencilere cezalar veriliyor. Okul sonrası pastahane vb. eğlence yerlerinde yapılan ‘‘aramalarda’’ öğrenci arkadaşlarımız yakalanırsa kendilerine disiplin cezaları veriliyor.

□ **Peki... Kılık kıyafet konusunda arkadaşlarınız ile birlikte ne düşünüyorsunuz ve istekleriniz nedir?**

□ Okulumuz kılık kıyafete çok önem verir. Örneğin, **saçlar ya iki örük ya da çok kısa olmalıdır. Gömlek ve kazak renkleri beyaz ve gri olmalı, ayakkabılar siyah ve lacivert, çorapların ise Parizien 16 numara gri rente olmalıdır.** Bizler arkadaşlarımız ile bu sorunların azaltılmasını ve aramızda bulunan fakir arkadaşlarımıza imkân tanımalarını istiyoruz.

□ **Yanılmıyorsam Beden Eğitimi konusunda da bazı sorunlarınız var, biraz açıklar mısınız?**

□ Evet. Okulumuzda her yıl spor koluna yardım olarak öğrencilerden para toplanıyor. Oysa bizler şimdiye kadar bu paraların nereye gittiği hakkında bir şey bilmiyoruz. Oysa bu paralar spor eşyaları alınmak üzere toplanmıştı. Ancak bizler okulumuzda beden eğitimi dersinde kasa ve minder üzerinde hareket görüyoruz, başka bir şey görmüyoruz.

□ **Okulunuzda sizlere istemeyerek birşeyler yaptırıyorlar mı?**

□ Evet yaptırıyorlar. Mesela 19 Mayıs 1919 Gençlik ve Spor Bayramı'nda tüm öğrencileri bayrama katıyorlar. Oysa bizler böyle birşey istemiyoruz. Ayrıca bu törenlerde elbise parası istiyorlar, ama bazı arkadaşlarımız fakir olduğundan bu parayı bulmakta aileleri zor duruma düşüyor. Ayrıca parayı ödeyememesi halinde okul içinde küçük düşüyor. Bizler bu gibi törenlere arzuları ile katılmak isteyenleri katsınlar istiyoruz.

Ayrıca okul nöbetlerinde bizleri dışarıya gazete, sigara vb. maddeler aldırmaya gönderiyorlar. Bunların bizlere değil, müstahdemlere aldırılmasını istiyoruz. **Çünkü bizler buraya okumaya geliyoruz, ayak işleri yapmaya değil.**

□ **Okulunuz bu yıl beceri eğitimine başladı, bu konu hakkında ne düşünüyorsunuz?**

□ Aslında uygulama olarak çok yararlı bir sistem. İyi veya kötü birşeyler öğreniyoruz. Ama çalıştığımız işyerlerinde sorunumuz yok değil!

□ **Bu sorunlar nelerdir, biraz açıklayabilir misiniz?**

□ Örneğin yanında kaldığımız ustalar bizlere karşı çok ilgisiz. İş hakkında tam olarak sağlıklı bilgi vermiyorlar. Bizleri çok hor görüyorlar. Oysa biz onlarla iyi bir iş ilişkisine girmeyi çok arzuluyoruz. Buradaki ustalar bizlere çok sıkı bir şekilde disiplin uyguluyor. Ustalarımız arasında fikir birliği yoktur. Bu durum bizleri zor duruma düşürüyor.

□ **Bu sorunlarınızı benimle paylaştığınız için çok teşekkür ederim. Umarım ki, ilerki yıllarda bu sorunlardan kurtulur ve başarılı olursunuz. Teşekkürler.**

□ Biz teşekkür ederiz. Sizler bizlere gazetenizde sorunlarımıza yer verdiğiniz için çok teşekkür ederiz.

Herşeye rağmen

İst. Kartal Lisesi'nde her hafta Cuma günleri belirli saatlerde halkoyunları çalışmaları yapılıyor. Bu çalışmaları yapan arkadaşlarla çalışmaları üstüne görüşlerini aldık:

‘‘Folklor hocamız okulumuzun Tarih dersi öğretmenlerinden Hikmet Öksüz. Çalışmalarımıza katılanların sayısı 25 kişiyi geçmiyor, çalışmalara başlayalı da 2-3 ay oldu. Hepimizin bir arada çalışmalara katıldığını hatırlamıyorum. Çalışmalarını yaptığımız yöre Karadeniz. Lütfen dudak bükmeyin herkes öyle yapıyor. Ne varsa Karadeniz'de... Zaten çalışmalara katılan arkadaşların da çoğu Karadenizli. Hocamızda Trabzonlu onun için isteyerek ve severek öğretiyor. Aramızda sağlam bir diyalog yok. O öğretici bizler öğrenenler. Oyuna ara verdiğimizde herkes bir kenara çekiliyor, bir sohbet havası yok. Çalışmalar için bir yerimiz yok, okulun giriş katındaki koridorda çalışmalarımızı sürdürüyoruz. Enstrüman olarak da arada bir kemençe bize eşlik ediyor. Okul idaresinden bir kişinin dahi gelip çalışmalarımızı izlediğini ya da bu konuda konuştuklarını görmedim. Sanırım daha ileride kıyafet sorunumuz ortaya çıkacak ve yine sanıyorum ki öğretmenimiz bu konuda okul idaresi ile konuşuyordur. Biz çalışma yaparken diğer taraftan da ortaokuldakiler ders yapıyorlar, teneffüslerde dinleniyor sonra tekrar başlıyor, çalışmamız bitince de sessizce gidiyoruz.’’

Kartal Liseliler böylesine zor şartlar altında çalışmalarını sürdürebildikleri için kutlamamak elde değil. Ne yazık ki onların yapabildiklerini ülkemizde ki pek çok okul yapamıyor. Üstelik herşeye rağmen.

Kartal Lisesi'nin daha önce Karadeniz'den başka Erzincan, Van yöresinin halk oyunları çalışmaları da vardı. Ayrıca bu çalışmaların semeresini de görmüşler ve pek çok ödüller almışlar. Umarız bundan sonra da başarıları devam eder.

★ FANTASTİCO ★

2540 Salim Sağlam

Merhaba arkadaşlar,

Bu ay size okulumuzda yönetime geçtikten sonra disiplin yönetmeliğinde yaptığımız değişiklikleri anlatmak istedim.

Evet arkadaşlar, disiplin yönetmeliğinde yaptığımız ilk değişiklik kılık-kıyafet özgürlüğü oldu. Yaptığımız duyuruyla bütün arkadaşlara saçlarını istedikleri kadar uzatıp, istedikleri kadar da kısaltabileceklerini; istedikleri kıyafetle okullarına gidip gelebileceklerini; istedikleri cins ayakkabıyı giyebileceklerini söyledik.

Sizin de bildiğiniz gibi ülkemizdeki okullarda uygulanan disiplin yönetmeliklerinde bizlerin kılık ve kıyafetleri sınırlandırılmıştır. Erkeklerde; kısa saç, lacivert ceket, gri pantolon, lacivert deri ayakkabı. Kızlarda; örülü ya da kısa saç, lacivert ceket, gri etek, siyah çorap, siyah ayakkabı giyilmesi mecburi edilmiştir. Bu kadar çağın gerisinde bir uygulama dünyada sadece halkını susta altında tutmaya çalışan, geri kalmış ülkelerde uygulanmaktadır. Konuyu biraz daha açacak olursak bu uygulamalarla bizleri ağaç yaşken eğilir misali daha bu yaştan belli kalıplara sokup, dünyaya bakış açımızı daraltmayı amaçlamaktadırlar. Bu ise uygulananın sadece küçük bir bölümü. Bugün bir okul giysisinin parası ile üç ayrı çeşit giysi alınabiliniyor. Hem de daha da rahat olan. Diğer yandan bu saçma açıklama daha başka gerçeklerle de rahatlıkla çürütülebilir. Şöyle ki; a) fiyatına göre okul giysilerinin fiyatı astronomik değişiyor, ikisinin arasındaki farkı ise iki yaşındaki çocuk bile görür görmez anlayabiliyor, b) Okullarda zengin ve fakir öğrenciler ayrı sınıflarda okutuluyor: Daha geçen ay içinde bu yüzden okulun birinde soruşturma açıldı, bu ayrımı araştırırsak her okulda görebiliriz, (Biz bunun farkında bile değilizdir belki), kolejleri ve paralı özel okulları hatırlatmama lüzum var mı bilmem.

Yani sonuçta ortada tek bir gerçek var: Devletin istediği gibi (kişiliksiz, soru sormayan) insanlar yetiştirme istediği.

Tabii düzeltme yaparken sadece kılık-kıyafetle kalmadık. Okulda öğretmenlerin dayak atmasını ve bizleri azarlamasını da kesinlikle yasakladık. Hemen belirteyim bunun hiçbir kötü etkisini de görmedik. Artık disiplin, dayak korkusu olmadan dilediğimizce ders işleyebiliyoruz. Öğretmenlerimizden korkmadan onlara çok çeşitli konularda sorular yöneltebiliyoruz, onlarla tartışıp doğru bildiğimizi söylüyoruz. Yanlışlar varsa da onları hep beraber düzeltiyoruz.

Örneğin geçenlerde Edebiyat dersinde şunlar oldu: Edebiyat dersindeydik sizin de bildiğiniz gibi Edebiyat kitaplarımız çok eski yazarlarla, şairlerle doldurulmuş. Yazılanların hepsi eski Osmanlıca ile yazılmış. Bu konuyu öğretmenimize de açtık, ona; ‘‘Öğretmenim biz bu eserlerden hiçbir şey anlayamıyoruz ve bütün kitabımızda bunlarla doldurulmuş. Bizim Cumhuriyet'ten sonraki dönemde hiç mi şairimiz, yazarımız çıkmadı. Neden Orhan Veli'nin, Sabahattin Ali'nin şiirlerini, Aziz Nesin'in, Muzaffer İzgü'nün öykülerini, Kemal Tahir'in, Yaşar Kemal'in romanlarını okuyup anlamaya çalışmıyoruz? Hem bu insanlar çok küçük bir kesimi ve sadece Türkler, daha bu insanlardan başka yabancılar da var. Neden bu insanların eserleri kitabımızda yok?’’ diye sorduk.

Bunun üzerine öğretmenimiz de bize hak verdi ve evlerinde yeni kuşaktan eserler vermiş olan şairlerin, yazarların kitaplarını getirdiler. Daha sonra da bir program oluşturup bunları okumaya öğrenmeye başladık. Bir süre sonra inanır mısınız kitap okumayı sevmeyen arkadaşlarımız da kitap okumaya başladılar, ayrıca hemen belirteyim, yeni program yaparken kitabımızda bulunan eski kuşakları da unutmadık.

Artık ilgi duyduğumuz her alanın kitaplarını okuyabiliyor, daha da güzeli okuduklarımızı aramızda tartışarak sınayıp eksiklerimizi tamamlayabiliyoruz.

Bu aylık bu kadar arkadaşlar, gelecek ayda anlatmaya devam edeceğim.